

IVA KROCOVÁ

Něho někdy
nestočí

IVA KROCOVÁ

**Něha někdy
nestačí**

*Věnováno mé první kritičce a čtenářce,
mé milované neteři Hanině alias Kubíčkoví.*

Vše, co je na internetu zdarma...

- * počítačové programy, software, freeware
- * legální MP3 písničky a alba zdarma
- * seriály a TV pořady ke zhlédnutí online
- * počítačové hry zdarma, demoverze her

© Iva Krocová, 2014

Obálka © Miloš Polášek, 2014

Vydal Mgr. Radim Polášek, Ph.D., Vydavatelství En Face,
Zámecká 168/4, 702 00 Moravská Ostrava

www.enface.cz

ISBN 978-80-87264-46-1 (ePub)

ISBN 978-80-87264-47-8 (mobi)

ISBN 978-80-87264-48-5 (pdf)

1.

Adriana vyběhla z domu. Pršelo. Lodičky jí začvachtaly v louži.

...Proč zrovna dnes nemůže jít v botaskách...

Právě zamykala vrátka, když ji míjel autobus. Má šanci doběhnout sto metrů sprintem a nezlomit si nohu? Jen chvilku zaváhala. Pak vyrazila. Dnes nemůže přijít pozdě! Jednou rukou mávala a druhou si přidržovala kabelu. Řidič naštěstí sledoval zpětné zrcátko anebo se bavil na podpatcích klopýtající ženou, brodící se vodou. Rozhodující bylo, že počkal a rozjel se, až když celá uříčená dopadla na sedadlo.

Oddechla si. Ráno neslyšela budík.

...Už po kolikáté?...

Spokojeně sledovala ubíhající krajinu a přemýšlela. Škola? Házená? V posledních měsících to šlo skloubit jen těžce. Vloni konečně postoupily do druhé ligy a letos maturovala. Házenou milovala, učení protrpěla. A dnes nastal rozhodující den.

Den D znamenal rozloučení se školou a zápas kariéry.

...Bože, to zvládnou!...

Potřebovaly vyhrát. Šlo o první místo. Jenže... soupeřky byly z Prahy, silný tým. Hluboce se nadechla a zavřela oči.

...Jen klid, klid!...

Autobus se rychle blížil k městu. Konečně přestávalo pršet. Ještě pár kilometrů a Adriana vystoupí na malém nádraží, a když bude mít štěstí, uvidí na nástupišti Tamaru. Přítelkyni v pravém slova smyslu, celé čtyři roky. Ani teď nezklamala. Stála opřená o staré, oprýskané zábradlí a čekala. Vysoká, štíhlá, zrzavé vlasy ostříhané nakrátko a malé pírkó nad čelem. Jako vždy. Její veselé, světle modré oči na Adrianu netrpělivě zamrkaly: „Ahoj, no konečně! Myslela jsem, že ses ztratila někde v prostoru a čase!“

Adriana ji pevně objala.

„Jsem tu! Nejsi ráda?!“

Tamara se zašklebila: „Přijdeme pozdě! Nevíš, jak moc jsem se na ten kus papíru nadřela?“

„Mě to povídej! Tak klídek, to stíháme...“

Cesta ke škole se najednou zdála nekonečná. Naštěstí Tamařin bohatý slovník Adrianu odpoutával od reality. Za to jí byla neskonale vděčná. Ekonomku vyštudovala s odřenýma ušima, jak by řekl táta. Dnes by měla být slavnostně naladěna. Závěrečné vyřazení, rozlučka a pak volnost, prázdniny!

Jenže nebyla. Tíseň se jí usadila na hrudi.

...Co bude pak?...

Loučení se spolužáky nebralo konce. Spoustu z nich už možná nikdy neuvidí, snažila se být milá, ale nervozita z očekávaného zápasu byla silnější. Po třech únavných hodinách konečně vyrazily ke stadionu.

„Tamaro, co myslíš, vyhraje? Přece jenom, pražandy chtějí do první ligy...“

Kamarádka se jen usmála:

„To my taky! Nandáme jim to, o tom nepochybuj!“
V šatně ještě nikdo nebyl.

Adriana rozepnula kabelu a konečně se převlékla do „pracovního“. Nesnášela sukně a podpatky!

Musí se trošku rozcvičit, rozproudit krev. Jak vyběhne na hřiště, bude po starostech; ten pocit ji vzrušoval. Zmáklly pár koleček a celé udýchané usedly na lavičku v šatně. Oči jim hořely touhou po vítězství.

Nezbývalo než skočit do sprch a pořádně se zchladit studenou vodou.

„Tamčo, kolik je?“

Adriana klasicky zapomněla hodinky a její mobil nejevil známky činnosti.

„Bude půl druhé, máme ještě čtvrt hodiny...“

„Fajn, heleď, jdem odpoledne do Áčka, platí to, ne? Nebo chceš někam jinam?“

Tamara zaváhala.

„Jasně, že do Áčka. To bude super. Ty, Adri...“

Právě v té chvíli vešel do šatny trenér a Tamara, důvěrně nakloněna ke své kamarádce, rychle zašeptala: „Včera jsem viděla zase toho blondáka.“

Adrianě se zachvěla brada. Nemohla si nevšimnout vysokého, světlovlasého muže. Znervózňoval ji. Někdy se objevil před školou a několikrát ho zahlédla i na stadionu při zápase. Adriana netušila proč, ale chvějivé mrazení

v zátylku ji ujišťovalo o jeho pohledu. Když se jejich oči náhodou střetly, následovalo ponižující zrudnutí po kořínky vlasů a rychlý úprk.

...*No děs...*

A samozřejmě Tamara o něm básnila, jenže se na něj klidně šklebila a minulý týden dokonce z hřiště zakřičela: „Čau, fešáku...“

...*A on se usmál! Usmál se na ni! A dál, úplně v pohodě pozoroval, jak trénují...*

„Jak se máte, holky?“ vytrhl Adrianu z přemýšlení trenér. Říkaly mu Pepíno.

...*Byl štíhlý, vysoký a krásný...*

Všem hráčkám zamotal hlavu a místo na zápasy se soustředily na svůj idol. Naštěstí dospěly brzy k poznání, že Pepíno je hlavně trenér a prima kamarád. Pak začaly konečně vyhrávat jednu bitvu za druhou. Vybojovaly druhou ligu a Pepíno byl na ně pyšný.

„Holky moje zlatý, pojd'te si pro pusu!“ zařval po každém zápase a ony se mohly umačkat.

Potom zašli většinou společně na zmrzlinu. Trenér nikdy nezapomněl výhružně zvednout prst – co vaše linie! Věděl, o čem mluví, hrál kdysi ligu a ve svých devětatřiceti letech měl postavu manekýna.

„Co je s vámi? Dobrý? Musíte se dneska bít jako lvice!“ téměř výhružně se zazubil.

Oplatily mu bojovným výrazem. Pomalu začaly přicházet další spoluhráčky a šatna ožila.

„Holky, bacha! Kde mám botu?!“ křičela Lenka, která ostatně nikdy nemohla nic najít. Byla Adrianinou spoluhráčkou, spolužačkou a ještě ke všemu otravnou sousedkou.

„Tady, včera sis ji kopl pod mou lavici,“ ozvala se Mirka z druhého konce šatny.

Hlas kapitánky nemohl nikdo přeslechnout. Všechny hráčky k ní cítily obdiv, protože její rána na bránu to byla dělovka. Skoro nikdy neminula síť. Brankářky z ní měly vítr a soupeřky se ji snažily vyřadit co nejdříve ze hry. Jenomže to se povedlo málokdy.

Adriana, coby brankářka, dobře znala Mirčinu taktiku a tak se jí podařilo občas některou střelu chytit. Ale ty modřiny potom, to byla hrůza. Konečně vyšly na hřiště. Následovalo rychlé podání rukou se soupeřkami a rozhodčí mohl zapískat.

„Holky moje zlatý, dnes dostanete každá dvě pusy!!“ zaznělo šatnou po vyhraném zápase a „mužstvo“ se vrhlo na trenéra.

„Hrály jste na jedničku, fakt, hlavně Adri nás držela...“ Pepíno vzal nic netušící Adrianu a vyzdvihl ji do výšky. Ta zavřískala a všechny se rozchechtaly. Byly utahané, ale do jediné maximálně spokojené. Takový zápas... A Pepíno měl pravdu, Adriana chytala jako profík.

Ještě dlouho se v šatně pošťuchovaly a smály. Tyhle okamžiky Adriana prožívala nejraději. Když konečně

dostatečně probraly své zážitky a domluvily trénink, vyrazily s Tamarou a Mirkou před stadion.

Nabraly směr Áčko. Po pár metrech se k nim přiřítíl Mirčin kluk. Pogratuloval k vítězství, vzal mladé ženě tašku a oba se s úsměvem rozloučili.

„Fakt jí závidím...“, vzdychla Tamara a Adriana musela souhlasit. Byl milý, a i když s Mirkou chodil od prvního ročníku, vůbec se nezměnil.

Tamara vešla do Áčka jako první. Bylo tam dnes narváno. Rozhlédla se, jestli neuvidí nějaké známé tváře. Ihned poznala muže u stolku po levé straně. Neznámý blondák! Reagovala okamžitě a vybrala místo přímo u dveří. Musela mít přehled.

Adriana si ještě ani nestačila objednat, když kamarádka spustila: „To je náhodička co? Máme na něj fakt štěstí. Heleď...“, a ukázala nestydatě před sebe.

Adriana sledovala směr její ruky.

...*Pane Bože!*...

„Líbí se ti? Adri?!“

Mladá žena souhlasně přikývla: „Ujde. Myslíš, že nás viděl?“

„Netuším. Lehká pomoc, dívej se,“ řekla Tamara a vstala.

Šla pomalým, houpavým krokem k pultíku se zmrzlinou. Mladý muž zvedl hlavu od kávy a trochu se zašklebil. Tamara kývla hlavou na odpověď a až teď si uvědomila, že k blondákovi kdosi přisedá.

...*Náhoda?*...

Objednala dvě jahodové a s kornouty odkráčela – středem – ke svému stolku. Adriana se propadala studem.

...Bože, tohle rozhodně nemohl přehlédnout...

„Má tam kámoše...Dívej. Docela hezkej mužskej a je mi povědomej. Tak! Teď už o nás ví.“

„Mno... Tamčo...nemám slov,“ Adriana rudla. Věděla, že si s kamarádkou ještě užije trapasů, byla zkrátka taková.

Když dojedly a zaplatily, vydaly se trochu smutně do letního podvečera. Muži v rohu místnosti ani náznakem nejevili chuť k seznámení.

„Škoda, možná ho už nikdy neuvidíme,“ ohlédla se ještě jednou Tamara.

Adrianiny pocity byly naprosto odlišné. Byla ráda. Měla z něj strach a nevěděla proč. Před Áčkem bylo šero, pouliční lampa blikala a plaše ozařovala chodník. Zastavily se u výlohy s dámským spodním prádlem, a jak bylo jejich zvykem, rozvíjely debatu o nákupu krajkových modelů. Ani neslyšely blížící se kroky.

„Počkejte chvílku,“ ozvalo se těsně za nimi a obě ženy skoro nadskočily leknutím.

Blondák a jeho kamarád!

„Ale, ale, copak nám chcete, mládenci?“ hbitě a silně ironicky reagovala Tamara a provokativně se usmála.

Adriana zrudla. Hleděla k zemi, tohle nemohla ustát!

Blondák nervózně přešlapoval a ten druhý mlčel.

„Ahoj. Myslel jsem, tedy jestli máte zájem, že bychom se mohli konečně představit...“

„No, to vám to trvalo! Já jsem Tamara,“ řekla a podala blondňákovi ruku.

„Daniel, jméno mé...,“ odpověděl a vzápětí podával ruku Adrianě.

„Dan a ty?“

„Adriana...,“ špitla skoro neslyšně a jemně ruku stiskla. V té chvíli ucítila elektrický výboj a lehké zabrnění prstů ji donutilo sevření rychle povolit.

...*Všiml si její reakce?...*

Danův kamarád se jmenoval Standa a Tamara s ním začala živě debatovat. Nejdříve o škole, pak o městě...

Adriana mlčela. Nikdy nebyla výřečná a teď teprve ne. V hlavě měla tisíce nesrovnaných myšlenek. Rozhovor jí splýval do jednolitého tónu.

Najednou uslyšela JEHO hlas: „Adriano, půjdeš s námi zítra?“

Vyděšeně zvedla oči, vůbec netušila o čem je řeč.

...*Co teď?...*

„Já...,“ rozpačitě zamrkala na Tamaru.

„Ale půjde, proč by nešla, máme prázdniny...,“ řekla rychle kamarádka, ale Adrianu tím vůbec neuklidnila.

Před autobusovou zastávkou se rozloučili a Tamara s oběma mladými muži odešla.

Jakmile dorazila Adriana domů, ihned dala mobil na nabíječku: „Na čem jste se domluvili, prosím tě, já vůbec neposlouchala.“

„To jsem zjistila, ty jsi číslo, Adri. Ale je to v poho... neměj obavy, jdeme do kina!“

„Cože?!“ Adriana nestačila zírat.

„Teď bych tě chtěla vidět. Čučíš jako vejř, vid’?“

„Ale to snad ani ne! Jenom nevím, jestli budu mít čas.“

„Neštví! Snad mě nenecháš v rejži?!“ Tamara ztrácela trpělivost.

„Dobře, pokusím se přijet. Jdeme od pěti?“

„Jo a pak někam do šumu. Neměj strach, jedenáctku stihneš, tak čau...“ Tamara rychle vypnula mobil.

Nedala Adrianě nejmenší šanci odmítnout.

Autobus dorazil na městskou zastávku něco po čtvrt na pět. Adriana marně vyhlížela svoji kamarádku. Vystupovala trošku našťavaně a právě se rozhodovala, jestli má Tamaře zavolat hned, nebo jestli počká a raději nejdřív vyčladne, když jí někdo chytil za rameno.

„Ahoj.“

Prudce se otočila.

Stál tak blízko! Málem do něj narazila, jak se lekla.

Daniel.

„Ahoj. Čekáte tu na mě?“ rozhlížela se po Tamaře a Standovi.

„Ne, ještě nedorazili.“

„Aha, no...tak chvilku počkáme, ne?“ odvážila se mu podívat do očí.

Danielovi se zrychlil dech.

...*Je nádherná!*...

S neskrývaným potěšením si prohlížel její drobnou postavu. Na házenkářku trošku křehkou. Proti Tamaře vypa-

dala jako porcelánová panenka. Oblečená nebyla zrovna vyzývavě. Modré, úzké džíny, které po bližším prozkoumání odhalovaly z její dokonalé postavy víc, než by si Daniel přál. Mikina do pasu s drobným potiskem naopak zahalovala partie, které by rád okukoval. A tenisky. Měla velmi malou nohu... Zachvěl se. Nad čím to tady přemýšlí. Donutil se zvednout hlavu. Její dlouhé tmavé vlasy sepnuté do ohonu a ofina, padající do tmavých oříškových očí, dokonaly zkázu v jeho mozku.

Daniel rychle uhnul pohledem. Nechtěl, aby si Adriana všimla jeho rozrušení. Netušil, že ta má hlavu plnou svých úvah.

Úvah o neznámém muži před sebou. Na první pohled vypadal o něco menší. Teď zjistila, že musí hodně zvednout hlavu, aby mu viděla do tváře.

*...Modré oči, tmavé řasy, krátké, vlnité blond vlasy!
Bože, vražedná kombinace...*

A to se ještě nepodívala níž. Věděla přesně, co by viděla. Silný krk, který svědčil o jeho sportovním založení, široká ramena přecházející v úzké, štíhlé boky, skýtající představu pevného pozadí.

Byla ráda, když uhnul pohledem a trochu poodstoupil. Z jeho blízkosti neměla dobré pocity. Začínala mít zlost. Bylo půl páté a kamarádka stále nikde.

„Víš co, zavolám jí...“

„OK, souhlas,“ Daniel by v téhle chvíli souhlasil snad se vším, jen aby nemusel nebýt s touhle krásnou ženou sám.

Mobil hlásil nedostupnost.

...*Co teď? Sakra!...*

Bylo skoro tři čtvrtě na pět, když se zpoza rohu vynořil Standa s Tamarou – drželi se za ruce.

Adriana vykulila oči a Daniel se snažil tvářit nezaujatě.

„Co koukáte?“ smála se Tamara: „Znáš mě. Zapomněla jsem lístky! Tak honem ať nezmeškáme začátek.“

Cesta ke kinu trvala pár minut a Tamara za celou dobu nezavřela pusy. Tohle jí Adriana záviděla. Chtěla být také společenská a vtipná. Místo toho koukala před sebe a pozorovala dlažbu rozbitého chodníku, špinavou ulici a počmárané zdi domů.

...*S tím by vážně měl někdo něco udělat...*

Přestávala vnímat lidi kolem sebe. Zase byla někde mimo... jak říkávala máma. Lístky měli někde uprostřed sedmé řady. Adriana úmyslně zůstala pozadu. První usedl Dan, potom Standa s Tamarou a... Adriana si oddechla.

...*Nebudu vedle NĚJ sedět...*

Jenomže snad mohla znát svou kamarádku. Ta se usadila, rozhlédla a zhodnotila situaci: „No, to snad ne! Dane, no neblbni!“

Kdyby bylo světlo, uviděl by celý sál, jak Adriana rudne. Bylo jí neskutečně trapně. Někdy by s chutí Tamaru praštila.

Tázaný se našťestí jen pousmál a přenechal své místo Standovi.

„Nevadí?“ špitl Adrianě do ucha.

Zatvářila se upjatě, mírně zakývala hlavou. Nebyla schopna jediného slova. Film začal. Snažila se vnímat děj, ale Danova blízkost jí silně narušovala soustředění.

...Co to k sakru se mnou je...

Nevěděla, proč je jí najedou horko a pak zase zima. Když na ni Dan pohlédl, jen rudla a měla pocit, že každým okamžikem omdlí. Tvářila se, jako by film byl ta nejdůležitější věc na světě... ale nebyl! Nechápala to. První lásku už měla přece za sebou.

Trošku posmutněla z myšlenek, které jí zaplnily na vteřinu hlavu.

Byl ze stejné třídy. Odstěhoval se a rozchod nesla Adriana těžce. Nemohla z paměti vymazat společné procházky parkem, mazlení v lese, nebo líbání na nástupišti, když večer odjížděla domů. Ve čtvrtáku, před pololetím, se odstěhoval za rodiči na Moravu.

Moc jí chyběl. Nechtěla hned myslet na někoho jiného. Ve skrytu duše však věděla, že tenhle vztah nebyl to ONO, na které čekala.

...Hrůza!...

Necítila vůbec žádný požitek z představy být s cizím mužským sama. Nechat se objímat a líbat... Ostatní holky měly tolik zážitků a Tamara samozřejmě také – nebylo se co divit. Kluci se na ni lepili jak vosy na med.

Adriana nechtěla s nikým chodit. Alespoň teď ne. Měla Tamaru a v srdci osten zklamání z první lásky.

...Láska...byla to vůbec láska?...

To, co teď prožívala vedle Daniela, jí s určitostí naznačovalo, že se s ní děje něco úplně jiného. Něco, co zatím neuměla pojmenovat.

Film skončil a děkovala Bohu, že se nezhroutila. Před kinem bylo plno. Tamaru hledala marně, a když ji konečně objevila – se Standou při vášnivém polibku – ani se nedivila, že chtěli zůstat sami.

Tamařin omluvný pohled vše vyřešil. Rychle pochopila, že zůstane s Danielem o samotě. Jenže – bylo teprve sedm hodin!

...Spousta času...

„Nezajdeme ještě někam?“

Tušila, že ji nenechá odejít.

...Co teď?...

Nechtěla s ním být sama.

„Já nevím, kam?“

„Je tu blízko pěkná vinárna, tak kdybys měla chuť na dvojku bílého... Zvu tě.“

Ani nevěděla, jak se to stalo, ale souhlasila.

Usedli proti sobě k malému stolku. V místnosti bylo šero, jen malá lampička osvětlovala kousek bílého ubrusu. Nastávalo trapné ticho.

Toho se obávala nejvíc.

...Škoda, že tu není Tamara!...

Naštěstí dorazil číšník. Daniel objednal slíbené víno a oříšky. Adriana nervózně sáhla po dekoračním ubrousku. Mladý muž naproti ní sledoval se zaujetím pohyby jejích prstů.

„Včera jsem byl na stadionu... Hrály jste parádně, fakt.“
Adriana zrudla a dál mlčela.

Pokračoval: „Měl jsem strach, že mi zmizíš ze života. Přemýšlel jsem, kam asi po zápase půjdete. To, že jsem se děl v Áčku, nebyla zase taková náhoda. Chodíte tam často, vid’?“

„Hmmm,“ pípla skoro neslyšně a zvedla konečně hlavu.

„A Standa? To byla náhoda?“

„To jo! I když,“ zatvářil se spiklenecky „on už Tamaru znal z dřívějšíka. Nic ti neříkala?“

Adriana zavrtěla hlavou, a jelikož číšník právě přinesl víno, oba si zlehka přitukli a ochutnali jiskřivý nápoj. Měla bílé víno ráda.

„Adriano...?“ jeho hlas zněl jako sametové pohlazení.

Zadívala se mu odvážně do očí.

„Vím, že máš po maturitě, že jsi skvělá brankářka, že máš ráda jahodovou zmrzlinu, že máš skvělou kámošku, ale... nevím... nevím...,“ věděl jen, že plácá a hlas se mu trochu chvěl.

Adriana ani na okamžik nesklopila řasy.

...Tohle ti neulehčím!...

Danova ruka se zlehka dotkla dívčinych prstů na sklenice. Neucukla, čekala, co bude dál a u srdce cítila slaboučké chvění.

„Máš někoho?“

...Tak tohle tě zajímá!...

Přece by tu s ním neseseděla, kdyby někoho měla... Nebo snad ano? Jsou takové, ale ona k nim nepatří. Mlčela. Přemýšlela.

Nastalé ticho si Dan vysvětlil po svém.

„Takže máš, promiň,“ a ruka, která chtěla původně pohladit Adrianinu dlaň, sáhla po skleničce. Trošku se napil.

Adriana ztuhla.

...Co teď? Má hrát tu komedii dál anebo přiznat, že nikoho nemá?...

Dilema.

„Neměla jsem v poslední době na kluky čas,“ řekla rychle a raději také přiložila skleničku ke rtům.

Modlila se, ať se víc nevyptává. Kdyby nespouštěla z muže naproti sobě oči, uviděla by, jak se mu rozzářila tvář.

„To je skvělé,“ nevěděl jak dát najevo svou radost.

Musela vycítit změnu jeho chování.

„Ani bych neřekla, člověk nemá být sám,“ neodpustila si malé popíchnutí. Ani nevěděla, kde se to v ní vzalo.

Strach ze společnosti tohoto úžasného mladého muže ji opouštěl. Cítila se daleko lépe.

...Uf...

„Tak jsem to nemyslel. Jen, že se nebudu muset o tebe s nikým poprat, protože, já bych chtěl... chtěl bych, abys byla se mnou.“

Adriana rychle dopila zbytek vína.

...Ouha, to je rychlost...

„Musím už na autobus.“

„V kolik ti jede?“

„V půl desáté, takže to mám tak akorát.“

Rychle se zvedla.

„Počkej, já zaplatím a doprovodím tě, ano?“

Neodpověděla, oblékla si sako a vyšla před vinárnu.

Za chvíličku ji doběhl.

Schválně nepočkala. Cítila jeho strach a velice jí to lichotilo. Trošku se pousmála.

Všiml si toho.

„Máš už lepší náladu?“

Přikývla. Vzal ji pevně za ruku.

„Adriano, nespíchej, nejezdi ještě.“

„Já musím...“

„Nechápu to, proč?“

Byla u něj tak blízko, cítila jeho jemný dech ve vlasech. Jen dostat odvalu a zvednout hlavu. Konečně...

„Slíbila jsem to mámě.“

Lhát nikdy neuměla.

„Tak jo, nemusím, ale chci. Prostě chci, nezlob se.“

Daniel netušil, co má dělat. Bleskurychle přemýšlel a jedno věděl jistě, jakmile se znovu rozejde, už ji nezastaví.

Zkusil to.

Přivinul ji k sobě, vzal její dlaň do své a zaprosil: „Nejezdi, je pěkně, budeme se jen tak procházet, jo?“

Adriana cítila slabost v kolenou, cítila, jak ji přitahuje blíž a jak se sklání, aby ji políbil.

Políbil.

Ucítila lehký dotyk jeho rtů na svých. Byly pevné a vlahé. Jemňoučce se dotkly jejích. Zatočila se jí hlava.

...*Bože!*...

Musel ji pevněji uchopit.

Už, už se začala dohadovat se svým horším já, že zůstane, ale napoprvé toho bylo až dost. Nesmí a ani nechce tak spěchat. Jemně se vymanila z jeho objetí.

„Dane...asi se budeš zlobit, ale já pojedou...ahoj, měj se...“

Stále ji pevně držel za paži. Vytrhla se mu a utíkala pryč. Nevolaal, neběžel a... nezlobil se. Jen stál a díval se za ní. Za tou malou, porcelánovou panenkou, která mu mizela ve tmě. Mrzelo ho, že utekla, i když prosil... ještě u žádného prosit nemusel! Z druhé strany oceňoval, že dokázala odejít. Náhle ucítil slabé zamrazení.

...*Co když mě nechce?*...

Pak si ale vzpomněl na polibek. Jak krásně mu nastavila své rty. Byly hebké a on měl obrovskou chuť je líbat.

Tamara volala hned ráno.

„Tak jak, Adri? Dobrý?“

„Docela dobrý..., heleď, ty d'áblice, proč ses nepřiznala, že Standu znáš?“

Tamara na chvílku ztratila řeč. Což bylo opravdu nezvyklé.

„No, já ho hned nepoznala, ale když jsme šli od autobusu, Dan musel na tramvaj a my zůstali sami. Byl mi povědomý, ale pořád jsem nevěděla, kde jsme se potkali. Když